

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในบทนี้แสดงถึงผลของการวิเคราะห์ข้อมูล ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ และสังคมต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมที่สำคัญต่าง ๆ ของไทย ซึ่งประกอบด้วย ภาคการผลิต ภาคการก่อสร้าง ภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ และภาคการโรงแรมและภัตตาคาร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติที่เรียกว่าการวิเคราะห์พหุคูณถอย (multiple-regression analysis) และทำการประมาณค่าพารามิเตอร์ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least-square estimation : OLS) ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ตามแบบจำลองในบทที่ 3 เพื่อให้ครอบคลุมภาคอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย โดยทำการวิเคราะห์ค่าทางสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์ ค่า R-squared ค่า F-statistic ค่า t-statistic และค่า Durbin-Watson statistic ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคม กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตของไทย

ส่วนที่ 2 เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคม กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างของไทย

ส่วนที่ 3 เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคม กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ ของไทย

ส่วนที่ 4 เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคม กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรม และภัตตาคารของไทย

โดยค่าต่าง ๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ ค่าต่าง ๆ เหล่านี้มีหลักในการพิจารณาเพื่อวิเคราะห์สมการดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์ (coefficient) เป็นค่าที่แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระเป็นบวก หมายความว่า ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ในทิศทาง

เดียวกับตัวแปรตาม แต่ถ้าวัดสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระมีค่าเป็นลบ หมายความว่า ตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน

ค่า R-squared (coefficient of multiple determination: R^2) เป็นค่าที่วัดความแนบสนิท (closeness of fit) ของระนาบการถดถอย (regression plane) กับข้อมูลที่แท้จริง (actual points) โดยที่ R^2 มีค่าอยู่ในช่วงระหว่าง 0 ถึง 1 ถ้า R^2 มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าข้อมูลที่แท้จริงมีความแนบสนิทกับระนาบการถดถอยมาก หากค่า R^2 มีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงว่าข้อมูลที่แท้จริงมีการกระจายห่างจากระนาบการถดถอยมาก หากค่า R^2 เท่ากับ 1 แสดงว่าข้อมูลที่แท้จริงมีความแนบสนิทกับระนาบการถดถอยอย่างสมบูรณ์ หรือ R^2 จะแสดงความเหมาะสมของกลุ่มตัวแปรอิสระว่าสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ดีเพียงใด ดังนั้น R^2 ยิ่งมีค่าสูง หมายถึง สมการนั้นมีความเหมาะสมมาก หรืออีกนัยหนึ่งค่า R^2 คือ ค่าที่แสดงความเหมาะสมของกลุ่มตัวแปรอิสระว่าสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ดีเพียงใด

ค่า Durbin Watson statistic (D.W.) คือค่าที่ใช้ตรวจสอบว่า ความคลาดเคลื่อน (residual) ของสมการถดถอยว่ามีสหสัมพันธ์กันเองหรือไม่ (serial correlation) กัลยา (2541: 224) กล่าวว่า สถิติทดสอบ Durbin Watson คือการทดสอบว่าค่า e_i และ e_j เป็นอิสระกันหรือไม่ นั่นคือเป็นการทดสอบว่าเกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัว (autocorrelation) ในสมการหรือไม่โดยใช้สถิติทดสอบ Durbin Watson มีค่าดังนี้

1. ถ้า Durbin Watson มีค่าใกล้ 2 สรุปว่า e_i และ e_j เป็นอิสระกัน
2. ถ้า Durbin Watson < 2 แสดงว่าความสัมพันธ์ของ e_i และ e_j อยู่ในทิศทางบวก และถ้า Durbin Watson มีค่าใกล้ศูนย์ แสดงว่า e_i และ e_j มีความสัมพันธ์กันมาก
3. ถ้า Durbin Watson > 2 แสดงว่าความสัมพันธ์ของ e_i และ e_j อยู่ในทิศทางลบ และถ้า Durbin Watson มีค่าใกล้ 4 แสดงว่า e_i และ e_j มีความสัมพันธ์กันมาก

ค่า F-statistic เป็นค่าทางสถิติที่ใช้ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรตาม กับตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการประมาณค่า

ค่า t-statistic เป็นค่าทางสถิติที่ใช้ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระแต่ละตัว ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความมีหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติของตัวแปรที่ระดับนัยสำคัญที่กำหนด

ส่วนที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม กับการว่างงานในภาคการผลิต

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ (GDP) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) การลงทุนภาคเอกชน (PII) และอัตราการใช้กำลังการผลิต (CU) ของอุตสาหกรรมในภาคการผลิต และปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ระดับอายุของผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี (A1) 30 – 49 ปี (A2) และ 50 – 60 ปี (A3) และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น (G1) กับการว่างงาน (UM) ในอุตสาหกรรมภาคการผลิตของไทยพบว่า

จากการวิเคราะห์หาค่าถดถอย ด้วยวิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด โดยใช้วิธีการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยวิธี enter ซึ่งเป็นเทคนิคการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยในขั้นตอนเดียวโดยการตัดสินใจว่าตัวแปรอิสระตัวใดบ้างควรอยู่ในสมการถดถอยโดยพิจารณาจากค่าสถิติทดสอบ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ดูรายละเอียดคำสั่งการวิเคราะห์สมการถดถอยในภาคผนวก ก) ได้สมการประมาณค่าดังสมการที่ 1 (ดูรายละเอียดตารางแสดงผลในภาคผนวก ข)

สมการที่ 1:

$$\begin{aligned}
 \text{UM} &= -1.92\text{GDP} + 0.44\text{J} - 566.11\text{A1} - 401.97\text{A2} - 238.23\text{A3} + 129.68\text{G1} \\
 \text{S.E.} &: \quad (0.67) \quad (0.44) \quad (165.03) \quad (129.15) \quad (334.93) \quad (88.08) \\
 \text{t-statistic} &: (-2.86)^{**} \quad (1.00)^{\text{NS}} \quad (-3.37)^{**} \quad (-3.11)^{**} \quad (-0.71)^{\text{NS}} \quad (1.47)^{\text{NS}} \\
 &+ 293.21\text{EP} + 3659.5\text{PII} + 5869.27\text{CU} \\
 &\quad (107.69) \quad (1598.95) \quad (3706.66) \\
 &\quad (2.72)^{**} \quad (2.28)^{**} \quad (1.58)^{\text{NS}}
 \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.724, \text{D.W.} = 1.45, \text{F-statistic} = 6.109$$

** แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

^{NS} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยกำหนดให้

UM = ผู้ว่างงานในภาคการผลิต

GDP = ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ในภาคการผลิต

J = ตำแหน่งงานว่างในภาคการผลิต

A1 = ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี ในภาคการผลิต

A2 = ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี ในภาคการผลิต

A3 = ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี ในภาคการผลิต

G1 = ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ในภาคการผลิต

EP = ผู้มีงานทำในภาคการผลิต

PII = ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน

CU = อัตราการใช้กำลังการผลิต

จากสมการที่ 1 ซึ่งเป็นสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตของไทย กับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ (GDP) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) การลงทุนภาคเอกชน (PII) และอัตราการใช้กำลังการผลิต (CU) ของอุตสาหกรรมในภาคการผลิต และตัวแปรทางสังคม ได้แก่ ระดับอายุของผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี (A1) 30 – 49 ปี (A2) และ 50 – 60 ปี (A3) และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น (G1) ว่าส่งผลต่อการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิต

ของไทย (UM) ผลการวิเคราะห์จากสมการพบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.724 แสดงว่า สมการที่สร้างขึ้นพอดีกับข้อมูลร้อยละ 72.4 นับว่ามีความพอดีสูง โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 6.109 แสดงว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัว (autocorrelation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin Watson (D.W.) มีค่าเท่ากับ 1.45 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัว และสำหรับผลของตัวแปรต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

ผลของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ภาคการผลิต พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิตและมีค่าเท่ากับ 1.92 หมายความว่า เมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ เปลี่ยนแปลง 1 ล้านบาท จะมีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตเปลี่ยนแปลงไป 1.92 คน ในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องมาจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ แสดงถึงอุปสงค์รวมของระบบเศรษฐกิจในภาคการผลิตเพิ่มขึ้น จะมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวลดต่ำลง และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่มีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในภาคการผลิตของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ผลของตำแหน่งงานว่าง พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยตำแหน่งงานว่างมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการผลิตและมีค่าเท่ากับ 0.44 หมายความว่าเมื่อจำนวนตำแหน่งงานว่างมีการเปลี่ยนแปลงไป 1 ตำแหน่ง จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 0.44 คน ในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้มีงานทำส่วนใหญ่มีสัดส่วนอยู่ในภาคการผลิตสูงสุด เมื่อจำนวนตำแหน่งงานว่างเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ผู้ที่มีงานทำในภาคการผลิตมีแนวโน้มในการเปลี่ยนงานเพิ่มขึ้น ทั้งนี้จำนวนผู้ว่างงานรวมถึงผู้ที่เคลื่อนไหวไปมาในตลาดแรงงาน ตามแนวคิดของสุมาลี (2535: 161 – 164) จะส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวสูงขึ้น แต่จำนวนตำแหน่งงานว่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการผลิต

สำหรับจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำช่วงอายุดังกล่าวมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในภาคการผลิต และมีค่าเท่ากับ 566.11 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานในภาคการผลิตเปลี่ยนแปลงไป 566.11 คน ในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่อาจมี

สาเหตุมาจากจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี ที่ทำงานในภาคการผลิต เป็นกำลังแรงงานที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงาน ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ไม่มีแนวโน้มในการเปลี่ยนงาน และจากปัญหาภาวะเศรษฐกิจอาจทำให้แรงงานรุ่นใหม่มีแนวโน้มไม่เลือกงาน จึงส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมนี้มีแนวโน้มลดลง นอกจากนี้การว่างงานที่ลดต่ำลงอาจมีสาเหตุมาจากอุปสงค์รวมในระบบเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมในภาคการผลิตเพิ่มสูงขึ้น จากนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาล เช่น การผลักดันอุตสาหกรรมยานยนต์ ไอซีที เข้าไปแข่งขันในตลาดโลก ทำให้ภาคการผลิตมีมูลค่าของผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาคงที่ มีสัดส่วนสูงกว่าภาคอุตสาหกรรมอื่น ด้วยเหตุนี้ อุตสาหกรรมภาคการผลิต จึงมีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้นเพื่อสนองตอบอุปสงค์รวมที่เพิ่มขึ้นจึงส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลงได้

ส่วนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี พบว่า เครื่องหมายน้ำสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ จำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 39 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ในอุตสาหกรรมภาคการผลิต มีค่าเท่ากับ 401.97 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน มีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตเปลี่ยนแปลงไป 401.97 คนในทิศทางตรงกันข้ามเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ แรงงานกลุ่มนี้เข้าสู่ตลาดแรงงานเป็นเวลาหลายปีแล้วเริ่มมีประสบการณ์ อีกทั้งอาจมีความพึงพอใจสูงสุดแล้วสำหรับตำแหน่ง อัตราค่าจ้างหรือสวัสดิการ ในที่นี้หมายถึงค่าจ้างที่ยอมรับได้ อาจไม่แตกต่างกับอัตราค่าจ้างที่คาดหวัง ดังนั้นแนวโน้มในการเปลี่ยนงานอาจน้อยลง ส่งผลให้การว่างงานมีแนวโน้มต่ำลงได้ และจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

พิจารณาผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี จากผลการศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกับผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี คือ เครื่องหมายน้ำสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ จำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 59 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิต มีค่าเท่ากับ 238.23 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตเปลี่ยนแปลงไป 238.23 คน ในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ แรงงานกลุ่มนี้เป็นแรงงานที่มีประสบการณ์ในการทำงานสูง และจากการที่อยู่ในตลาดแรงงานมานานจึงเกิดความชำนาญในวิชาชีพ โดยเฉพาะกิจการที่ต้องใช้ความชำนาญทางด้านเทคนิค เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ และการผลิตสินค้าเทคโนโลยี ตามทฤษฎีการว่างงานของนักเศรษฐศาสตร์โครงสร้างนิยม กำลังแรงงานกลุ่มนี้มีความพึงพอใจต่อความมั่นคง และอัตราค่าจ้างที่ยอมรับได้ไม่

แตกต่างกับค่าจ้างที่คาดหวัง ทำให้แรงงานกลุ่มนี้ใช้เวลาในการแสวงหาหรือเปลี่ยนสายงาน จะส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลงได้ แต่ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการผลิตที่ระดับความเชื่อมั่น 95

จำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น หมายถึง แรงงานที่ไม่มีการศึกษา สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอนุปริญญา ที่ทำงานในภาคการผลิตพบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการผลิต และมีค่าเท่ากับ 129.68 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นเปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะมีผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 129.68 คนในทิศทางเดียวกันเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เนื่องจากภาคการผลิตนี้ มีขอบข่ายครอบคลุมอุตสาหกรรมหลายประเภทตั้งแต่การผลิตอาหาร เสื้อผ้า ของใช้ต่าง ๆ ในครัวเรือน รวมถึงการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเบาและหนักประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีสัดส่วนของผู้ทำงานที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น และระดับสูงเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้การว่างงานที่เกิดขึ้น อาจเป็นการว่างงานที่เกิดจากโครงสร้าง หมายถึง คุณสมบัติของผู้มีงานทำอาจไม่ตรงตามความต้องการของนายจ้าง แต่การว่างงานประเภทนี้เป็นการว่างงานระยะสั้นจะเกิดขึ้นไม่นาน หรือการว่างงานที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี เพราะปัจจุบันภาครัฐให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมด้านไอซีที ซึ่งต้องใช้เทคโนโลยีระดับสูง ทำให้เกิดการว่างงานเพิ่มขึ้นได้สำหรับแรงงานกลุ่มนี้ แต่จำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการผลิต

สำหรับจำนวนผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมภาคการผลิต พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยพบว่า จำนวนผู้มีงานทำมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการผลิต และมีค่าเท่ากับ 293.21 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำเปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 293.21 คน ในทิศทางเดียวกันเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลเดียวกับข้างต้นคือการว่างงานที่เกิดขึ้น อาจเป็นการว่างงานที่มีสาเหตุมาจากการว่างงานตามโครงสร้าง หมายถึง คุณสมบัติของแรงงานไม่ตรงตามความต้องการจ้างงาน เช่น ระดับการศึกษา ระดับอายุ หรือสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาของบัณฑิต ซึ่งจะส่งผลให้การว่างงานในภาคการผลิตเพิ่มขึ้น และจำนวนผู้มีงานทำในภาคการผลิตมีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในภาคการผลิตของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยพบว่า ดัชนีการลงทุนภาคเอกชนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการผลิต และมีค่าเท่ากับ 3,659.5 หมายความว่า เมื่อดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะมีผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 3,659.5 คนในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจมีสาเหตุมาจาก ค่าดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเป็นเครื่องชี้การลงทุนในเครื่องมือเครื่องจักร คือ มูลค่าการนำเข้า ณ ราคาคงที่ ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์เชิงพาณิชย์ และมูลค่าการจำหน่ายเครื่องมือเครื่องจักรในประเทศ เพื่อสะท้อนกิจกรรมการลงทุนในเครื่องจักรที่ผลิตในประเทศ ซึ่งเป็นเครื่องชี้การลงทุนของอุตสาหกรรมบางประเภทที่อยู่ในภาคการผลิตเท่านั้น แต่ดัชนีดังกล่าวสามารถสะท้อนถึงอุปสงค์รวมที่เพิ่มขึ้นของภาคการผลิตได้ แต่ในที่นี้ อัตราการเติบโตของเศรษฐกิจในภาคการผลิตอาจมีไม่เพียงพอทำให้อุปสงค์มวลรวมน้อยกว่าอุปทานมวลรวม จึงเกิดการว่างงานที่มีสาเหตุมาจาก อุปสงค์มวลรวมในภาคการผลิตไม่เพียงพอ ทำให้การว่างงานเพิ่มขึ้นได้ และดัชนีการลงทุนภาคเอกชนมีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ผลของอัตราการใช้กำลังการผลิต พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยอัตราการใช้กำลังการผลิตมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการผลิต มีค่าเท่ากับ 5,869.27 หมายความว่า เมื่ออัตราการใช้กำลังการผลิตเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 5,869.27 คนในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เนื่องจาก อัตราการใช้กำลังการผลิตโดยเฉลี่ยแล้วมีค่าเข้าใกล้ 80 ซึ่งถือว่ามีการใช้กำลังการผลิตที่ใกล้เต็มกำลังการผลิต (fully capacity utilization) ดังนั้นผู้ประกอบการในภาคการผลิต จึงมีแนวโน้มความต้องการจ้างงานน้อยลงส่งผลให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการผลิตเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้อัตราการใช้กำลังการผลิตที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ไม่ครอบคลุมอุตสาหกรรมทุกประเภทที่อยู่ในกลุ่มรวมของภาคการผลิต จึงมีผลทำให้อัตราการใช้กำลังการผลิตไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในการอธิบายการว่างงาน ในอุตสาหกรรมภาคการผลิตของไทย ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม กับการว่างงานในภาคการก่อสร้าง

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ (GDP) ค่าจ้างเฉลี่ย (W) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) และจำนวนผู้มีงานทำ (EP) ในภาคการก่อสร้าง และปัจจัยทางสังคมคือ จำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 19 ปี (A1)

30 – 49 ปี (A2) 50 – 60 ปี (A3) และจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ในที่นี้หมายถึง รวมถึง ผู้มีงานทำที่ไม่มีการศึกษา และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญา (G1) และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับสูง หมายถึง ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นไป (G2) กับกรว่างงานในภาคการก่อสร้าง (UC) พบว่า

จากการวิเคราะห์พหุคูณด้วยวิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด โดยใช้เทคนิคการนำเข้าตัวแปรด้วยวิธี Backward ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 ซึ่งเทคนิคการนำเข้าตัวแปรด้วยวิธีนี้จะตัดตัวแปรอิสระที่ไม่มีความสัมพันธ์ กับตัวแปรตาม (ดูรายละเอียดคำสั่งการวิเคราะห์สมการถดถอยในภาคผนวก ก) ในที่นี้มีจำนวนทั้งสิ้น 4 ตัวแปร คือ GDP, A1, A3 และ G2 ดังนั้นจึงได้สมการประมาณค่าดังสมการที่ 2 (ดูรายละเอียดตารางแสดงผลในภาคผนวก ข)

สมการที่ 2:

$$UC = -35.96W - 4.93J + 374.77A2 - 1540.30G1 + 1333.21EP$$

$$S.E.: (10.77) (1.26) (157.52) (220.89) (194.63)$$

$$t\text{-statistic: } (-3.33)^* (-3.90)^* (2.37)^* (-6.97)^* (6.85)^*$$

$$R^2 = 0.794, D.W. = 1.748, F\text{-statistic} = 17.341$$

* แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

โดยกำหนดให้

$$UC = \text{ผู้ว่างงานในภาคการก่อสร้าง}$$

$$W = \text{ค่าจ้างเฉลี่ยในภาคการก่อสร้าง}$$

$$J = \text{ตำแหน่งงานว่างในภาคการก่อสร้าง}$$

$$A2 = \text{ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี ในภาคการก่อสร้าง}$$

$G1 =$ ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ในภาคการก่อสร้าง

$EP =$ ผู้มีงานทำในภาคการก่อสร้างของไทย

จากสมการที่ 2 ซึ่งเป็นสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การว่างงานในอุตสาหกรรม ภาคการก่อสร้างของไทย กับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจในอุตสาหกรรม ภาคการก่อสร้างของไทย คือ ค่าจ้างเฉลี่ยต่อเดือน (W) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) และปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี (A2) และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น (G1) ผลการวิเคราะห์จากสมการพบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.794 แสดงว่า สมการที่สร้างขึ้นพอดีกับข้อมูลร้อยละ 79.4 นับว่ามีความพอดีสูง โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 17.341 แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัว (autocorrelation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin Watson (D.W.) มีค่าเท่ากับ 1.748 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัว และสำหรับผลของตัวแปรต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

ผลของค่าจ้างเฉลี่ย พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของค่าจ้างเฉลี่ยตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ค่าจ้างเฉลี่ย มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมการก่อสร้างของไทย และมีค่าเท่ากับ 35.96 หมายความว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างเฉลี่ยจำนวน 1 พันบาท มีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างเปลี่ยนแปลงไป 35.96 คนในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องมาจากเมื่อปริมาณค่าจ้างเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นแรงจูงใจให้ผู้อยู่ในกำลังแรงงานสนใจที่จะเข้ามาสู่ตลาดแรงงาน ในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างมากขึ้น ส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลง และค่าจ้างเฉลี่ยมีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในภาคการก่อสร้างที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ผลของจำนวนตำแหน่งงานว่าง ในภาคการก่อสร้างเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของตำแหน่งงานว่างตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ตำแหน่งงานว่างมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน และมีค่าเท่ากับ 4.93 หมายความว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งงานว่างจำนวน 1 ตำแหน่ง จะมีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างเปลี่ยนแปลงไป 4.93 คน ในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้เนื่องมาจากเมื่อจำนวนตำแหน่งงานว่างในภาคการก่อสร้างเพิ่มขึ้น หมายถึงอุปสงค์ส่วนเกินในภาคอุตสาหกรรมนั้นเพิ่มสูงขึ้น สถานประกอบการมีความต้องการจ้างงานเพิ่ม ส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรม

ดังกล่าวลดต่ำลง และจำนวนตำแหน่งงานว่างมีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

สำหรับผลของผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปีพบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์โดยผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน และมีค่าเท่ากับ 374.77 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างเปลี่ยนแปลงไป 374.77 คนในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจาก เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี เพิ่มขึ้นสำหรับในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างอาจเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงานได้ เพราะอายุมากขึ้นอาจมีปัญหาเรื่องสุขภาพ เนื่องจากส่วนใหญ่ผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรมนี้มักเป็นผู้ปฏิบัติงานที่ต้องใช้กำลังแรงงาน เช่น ผู้ประกอบอาชีพกรรมกรเป็นต้น ดังนั้นเมื่อมีจำนวนผู้ปฏิบัติงานดังกล่าวเพิ่มขึ้นอาจทำให้เกิดการว่างงานที่มีสาเหตุจากโครงสร้าง และส่งผลให้การว่างงานในภาคการก่อสร้างเพิ่มขึ้นได้เช่นกัน แต่จำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี มีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงาน ในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

จากผลการศึกษาจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานมีค่าเท่ากับ 1,540.3 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นเปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานในภาคการก่อสร้างเปลี่ยนแปลงไป 1,540.3 คน ในทิศทางตรงกันข้ามเมื่อกำหนดค่าให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ โดยอาจมีสาเหตุมาจาก ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น มีคุณสมบัติตรงตามที่นายจ้างในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างนี้ต้องการมากที่สุดในภาคการก่อสร้างจึงไม่เกิดปัญหาการว่างงานจากโครงสร้าง ส่วนใหญ่แรงงานที่ต้องการคือผู้ประกอบอาชีพกรรมกรซึ่งไม่จำเป็นต้องสำเร็จการศึกษาระดับสูง จะมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ประกอบอาชีพที่ต้องสำเร็จการศึกษาระดับสูง เช่น ผู้ประกอบอาชีพวิศวกร ผู้เขียนแบบก่อสร้างอาคาร และจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น มีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในภาคการก่อสร้างของไทย ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ตัวแปรสุดท้าย คือ จำนวนผู้มีงานทำในภาคการก่อสร้างพบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ คือ จำนวนผู้มีงานทำจะมีความสัมพันธ์

ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน แต่ผลการวิเคราะห์จากสมการที่ 2 พบว่า จำนวนผู้มีงานทำมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการก่อสร้าง มีค่าเท่ากับ 1,333.21 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำเปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะส่งผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 1,333.21 คนในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ทำการสำรวจข้อมูลจากครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างจากคำถามเรื่องการเป็นผู้มีงานทำ จะสอบถามภาวะการทำงานในระหว่าง 7 วันก่อนวันตอบสัมภาษณ์ ซึ่งหากผู้ตอบสัมภาษณ์ไม่ได้ทำงานในระหว่างเวลาดังกล่าว แต่มีงานที่จะกลับไปทำ จะถือเป็นผู้มีงานทำในสัปดาห์การสำรวจ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรมการก่อสร้างมีจำนวนเพิ่มขึ้น เพราะส่วนใหญ่ในภาคการก่อสร้างมักจะมีกรจ้างเหมาก่อสร้างเป็นช่วงเวลา หากมีงานก่อสร้างขึ้นใหม่ผู้รับเหมาจ้างผู้ที่เคยร่วมงานกันมาทำงานอีกครั้ง ซึ่งพฤติกรรมกรจ้างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างจะแตกต่างกับการจ้างงานภาคอุตสาหกรรมอื่น ทำให้ผลการวิเคราะห์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ หรืออีกประการหนึ่งคือ ในอุตสาหกรรมการก่อสร้างที่ต้องใช้ความรู้ หรือเทคโนโลยีการก่อสร้างระดับสูง อาจเกิดปัญหาการว่างงานจากโครงสร้าง หมายถึง การที่คนงานในท้องถิ่นหนึ่งมีคุณสมบัติไม่สอดคล้องกับงานในท้องถิ่นนั้น ทำให้นายจ้างไม่สามารถบรรจุคนงานในบางตำแหน่งได้จึงเกิดการว่างงาน ซึ่งสาเหตุของการว่างงานประเภทนี้อาจมาจากการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิต และการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานมากขึ้น แต่ทั้งนี้จำนวนผู้มีงานทำมีนัยสำคัญในการอธิบายการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการก่อสร้างของไทยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม กับการว่างงาน

ในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ

ผลการศึกษาค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ (GDP) ค่าจ้างเฉลี่ย (W) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่าย (EGDP) ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน (PII) และดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ระดับอายุ (A1,A2,A3) และระดับการศึกษาที่สำเร็จของผู้มีงานทำในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ (G1,G2) กับการว่างงานในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ ของไทย (UW) พบว่า

จากการวิเคราะห์หาค่าถดถอย ด้วยวิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด โดยใช้เทคนิคการนำเข้าตัวแปรด้วยวิธี Backward ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เทคนิคการนำเข้าตัวแปรด้วยวิธีนี้จะตัด

ตัวแปรอิสระที่ไม่มีความสัมพันธ์ กับตัวแปรตาม (ดูรายละเอียดคำสั่งการวิเคราะห์สมการถดถอยในภาคผนวก ก) ในที่นี้มีจำนวนทั้งสิ้น 2 ตัวแปร คือ A2 และ CPI ดังนั้นจึงได้สมการประมาณค่าดังสมการที่ 3 (ดูรายละเอียดตารางแสดงผลในภาคผนวก ข)

สมการที่ 3:

$$UW = 652.42GDP + 2165.25W + 247.94J + 5661.21A1 + 4731.42A3$$

$$S.E.: (455.18) \quad (1274.09) \quad (285.04) \quad (3801.96) \quad (5707.67)$$

$$t\text{-statistic: } (2.05)^{NS} \quad (2.88)^{**} \quad (0.75)^{NS} \quad (2.21)^{**} \quad (0.68)^{NS}$$

$$- 5384.39G1 - 7458.77G2 - 4279.3EP - 466.13EGDP + 22793PII$$

$$(3565.1) \quad (4449.67) \quad (3727.79) \quad (248.32) \quad (15577.48)$$

$$(-2.28)^{**} \quad (-2.81)^{**} \quad (-1.31)^{NS} \quad (-3.52)^{**} \quad (2.14)^{**}$$

$$R^2 = 0.709, D.W. = 1.774, F\text{-statistic} = 3.659$$

** แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

^{NS} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยกำหนดให้

$$UW = \text{ผู้ว่างงานในภาคการขายส่ง - ขายปลีก}$$

$$GDP = \text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ณ ราคาคงที่}$$

$$\text{ภาคการขายส่ง - ขายปลีก}$$

$$W = \text{ค่าจ้างเฉลี่ยในภาคการขายส่ง - ขายปลีก}$$

$$J = \text{ตำแหน่งงานว่างในภาคการขายส่ง - ขายปลีก}$$

$$A1 = \text{ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 - 29 ปีในภาคการขายส่ง - ขายปลีก}$$

A3 = ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปีในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ

G1 = ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ

G2 = ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับสูง ในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ

EP = ผู้มีงานทำในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ

EGDP = ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ด้านค่าใช้จ่าย

PII = ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน

จากสมการที่ 3 ซึ่งเป็นสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง การว่างงานในอุตสาหกรรม ภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ ของไทย กับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ (GDP) ค่าจ้างเฉลี่ย (W) จำนวนตำแหน่งงานว่าง (J) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ด้านค่าใช้จ่าย (EGDP) ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน (PII) ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ รัดับอายุ (A1,A3) และระดับการศึกษาที่สำเร็จของผู้มีงานทำในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ (G1,G2) ว่าส่งผลต่อการว่างงานในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ ของไทย ผลการวิเคราะห์จากสมการพบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.709 แสดงว่า สมการที่สร้างขึ้นพอดีกับข้อมูลร้อยละ 70.9 นับว่ามีความพอดีสูง โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 3.659 แสดงว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัวเอง (autocorrelation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin Watson (D.W.) มีค่าเท่ากับ 1.774 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง และสำหรับผลของตัวแปรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ผลของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และจำนวนตำแหน่งงานว่าง พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และจำนวนตำแหน่งงานว่าง มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ และมีค่าเท่ากับ 652.42 และ 247.94 ตามลำดับหมายความว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ 1 ล้านบาท จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 652.42 คน ในทิศทางเดียวกัน และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนตำแหน่งงานว่าง 1 ตำแหน่ง จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 247.94 ในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้

ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจาก การเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจในอุตสาหกรรมภาค การขายส่ง – ขายปลีกฯ โดยพิจารณาจากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่เพิ่มขึ้น อาจน้อยกว่าอุปสงค์มวลรวมของประเทศ ทำให้อุปสงค์มวลรวมในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ มีไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการจ้างงานเต็มที่คือ ณ อัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินในขณะนั้น จะมีจำนวนผู้ว่างงานเกิดขึ้นมากกว่าตำแหน่งงานว่าง ซึ่งการว่างงานประเภทนี้เป็นการว่างงานระยะสั้นหรือการว่างงานตามวัฏจักร และการว่างงานในระยะยาวซึ่งมีสาเหตุจากอุปสงค์มวลรวมมีไม่เพียงพอ และในที่นี่ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และตำแหน่งงานว่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ ของไทย

สำหรับค่าจ้างเฉลี่ย จากสมการที่ 3 พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เช่นกัน โดยค่าจ้างเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน และมีค่าเท่ากับ 2,165.25 หมายความว่า เมื่อค่าจ้างเฉลี่ยต่อเดือนเปลี่ยนแปลง 1 พันบาท จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 2,165.25 คน ในทิศทางเดียวกันเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ซึ่งสาเหตุมาจากการว่างงานที่เกิดขึ้น อาจเป็นการว่างงานที่เกิดจากอุปสงค์มวลรวมมีไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการจ้างงานเต็มที่ ณ อัตราค่าจ้างที่เป็นตัวเงินขณะนั้น จะมีผู้ว่างงานเกิดขึ้นมากกว่าตำแหน่งงานว่าง ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับตัวแปรข้างต้น แต่ค่าจ้างเฉลี่ยมีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ผลของระดับอายุของผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ และมีค่าเท่ากับ 5,661.21 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี เปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 5,661.21 คน ในทิศทางเดียวกันเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ซึ่งตรงตามแนวคิดเรื่องระดับอายุและระดับการศึกษาของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าปัญหาการว่างงานที่เกิดขึ้นกับแรงงานกลุ่มนี้ เป็นปัญหาการว่างงานของคนรุ่นใหม่ ซึ่งอาจเป็นนักศึกษาจบใหม่ ซึ่งปัจจุบันส่วนใหญ่ระดับอายุนี้มักจะเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นไป ส่งผลให้เกิดการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น และผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

แต่สำหรับจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี มี

ความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน และมีค่าเท่ากับ 4,731.42 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน มีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 4,731.42 คน ในทิศทางเดียวกันเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี เป็นผู้อยู่ในตลาดแรงงานหรือในอุตสาหกรรมนี้มานาน มีประสบการณ์หรือความชำนาญในวิชาชีพสูง ดังนั้นค่าจ้างที่ยอมรับได้อาจแตกต่างกับค่าจ้างที่คาดหวังมาก จึงสมัครใจที่จะออกจากตลาดแรงงาน หรือส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น และผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 50 – 60 ปี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ

พิจารณาผลของผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น และระดับสูงพบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์โดยผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น และระดับสูง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ และมีค่าเท่ากับ 5,384.39 และ 7,458.77 ตามลำดับหมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นเปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 5,384.39 คนในทิศทางตรงกันข้าม และเมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับสูงเปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 7,458.77 คนในทิศทางตรงกันข้ามเช่นกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจเนื่องมาจากปัจจัยในด้านอุปทาน คือ จำนวนแรงงานเพิ่มมากขึ้นจากนโยบายการส่งเสริมด้านการศึกษาของภาครัฐ การมีมหาวิทยาลัยเปิด ประกอบกับปัจจัยทางอุปสงค์ซึ่งพบว่าแรงงานที่เพิ่มขึ้นมีคุณสมบัติตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน จึงไม่เกิดปัญหาการว่างงานเนื่องจากโครงสร้าง ส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลง นอกจากนี้ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น และระดับสูง มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

จากผลการวิเคราะห์ตัวแปรทางสังคมข้างต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาตัวแปรจำนวนผู้มีงานทำ ซึ่งพบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ จำนวนผู้มีงานทำมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน และมีค่าเท่ากับ 4,279.3 หมายความว่าเมื่อจำนวนผู้มีงานทำเปลี่ยนแปลง 1 พันคน จะมีผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 4,279.3 คน ในทิศทางตรงกันข้ามเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อจำนวนผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรมใดเพิ่มขึ้น หมายถึง การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมนั้นลดต่ำลง แต่จำนวนผู้มีงานทำไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ผลของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่าย พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่าย มีความสัมพันธ์

กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ ในทิศทางตรงข้ามกัน และมีค่าเท่ากับ 466.13 หมายความว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่ายเปลี่ยนแปลง 1 ล้านบาท มีผลให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 466.13 คน ในทิศทางตรงข้ามกัน เนื่องจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่าย บ่งบอกถึงสถานะการใช้จ่ายในภาคอุตสาหกรรมนั้นหากมีค่าเพิ่มขึ้น หมายถึงอุปสงค์รวมของระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น จะส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมนั้นลดต่ำลง และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านรายจ่าย มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95

สำหรับผลของดัชนีการลงทุนภาคเอกชน พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางเศรษฐศาสตร์ โดยดัชนีการลงทุนภาคเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ และมีค่าเท่ากับ 22,793 หมายความว่า เมื่อดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไปจำนวน 22,793 คนในทิศทางเดียวกัน อาจมีสาเหตุมาจากดัชนีการลงทุนภาคเอกชนบ่งบอกถึงมูลค่าสินค้าทุน การจำหน่ายเครื่องมือเครื่องจักรที่ผลิตในประเทศไทย การจำหน่ายรถยนต์และพื้นที่ก่อสร้างในเขตเทศบาล ซึ่งอาจทำให้ผู้ทำงานในภาคอุตสาหกรรมนี้มีแนวโน้มเปลี่ยนงานเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น เพราะแรงงานอาจมีแนวโน้มเปลี่ยนไปทำงานในภาคอุตสาหกรรมอื่นมากขึ้น หรือการว่างงานที่เกิดขึ้นอาจมีสาเหตุมาจากการที่อุปสงค์มวลรวมในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ มีไม่เพียงพอที่จะตอบสนองอุปสงค์รวมของภาคอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นจริง ทั้งนี้ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการขนส่ง – ขาปลีกฯ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจ และสังคม กับการว่างงาน

ในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) อัตราการเข้าพักในโรงแรม (RIN) ดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน (CPIH) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) และการลงทุนภาคเอกชน (PII) และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ระดับอายุ (A1, A2, A3) และระดับการศึกษาสูงสุดที่สำเร็จ (G1, G1) ของผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรมและภัตตาคาร กับการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรมและภัตตาคาร (UH) พบว่า

จากการวิเคราะห์พหุคูณด้วยวิธีประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด โดยใช้วิธีการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยด้วยวิธี enter ซึ่งเป็นเทคนิคการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอย

ในขั้นตอนนี้ โดยการตัดสินใจว่าตัวแปรอิสระตัวใดบ้างควรอยู่ในสมการถดถอยพิจารณาจากค่าสถิติทดสอบ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 (ดูรายละเอียดคำสั่งการวิเคราะห์สมการถดถอยในภาคผนวก ก) ได้สมการประมาณค่าดังสมการที่ 4 (ดูรายละเอียดตารางแสดงผลในภาคผนวก ข)

สมการที่ 4 :

$$\begin{aligned}
 \text{UH} &= -321.45\text{RIN} - 55.79\text{EP} + 454.13\text{BSI} + 166.27\text{A1} - 1825.57\text{CPIH} \\
 \text{S.E.:} & \quad (243.74) \quad (31.24) \quad (351.67) \quad (81.00) \quad (2409.15) \\
 \text{t-statistic:} & \quad (-1.31)^{\text{NS}} \quad (-1.78)^* \quad (1.29)^{\text{NS}} \quad (2.05)^* \quad (-0.75)^{\text{NS}} \\
 & + 1060.07\text{PII} + 142.21\text{A2} - 131.83\text{G1} \\
 & \quad (313.33) \quad (78.53) \quad (61.09) \\
 & \quad (3.38)^* \quad (1.81)^* \quad (-2.15)^*
 \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.523, \text{D.W.} = 2.23, \text{F-statistic} = 3.011$$

* แสดงนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90
^{NS} ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยกำหนดให้

UH = ผู้ว่างงานในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

RIN = อัตราการเข้าพักในโรงแรม

EP = จำนวนผู้ปฏิบัติงานทำในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

BSI = ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ

A1 = ผู้ปฏิบัติงานที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปีในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

A2 = ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปีในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

G1 = ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร

CPIH = ดัชนีราคาผู้บริโภคหมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน

PII = ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน

จากสมการที่ 4 ซึ่งเป็นสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรม และภัตตาคารของไทย กับปัจจัยทางเศรษฐกิจอื่นได้แก่ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) อัตราการเข้าพักในโรงแรม (RIN) ดัชนีราคาผู้บริโภคหมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน (CPIH) จำนวนผู้มีงานทำ (EP) และการลงทุนภาคเอกชน (PII) ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ระดับอายุ (A1, A2, A3) และระดับการศึกษาสูงสุดที่สำเร็จ (G1, G1) ของผู้มีงานทำในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรมและภัตตาคาร ว่าส่งผลต่อการว่างงานในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร (UH) ผลการวิเคราะห์จากสมการที่ 4 พบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.523 แสดงว่า สมการที่สร้างขึ้นพอดีกับข้อมูลร้อยละ 52.3 นับว่ามีความพอดีไม่สูงมากนัก โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 3.011 แสดงว่ามีความสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์ในตัวเอง (autocorrelation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin Watson (D.W.) มีค่าเท่ากับ 2.23 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง และสำหรับผลของตัวแปรต่างๆ มีดังต่อไปนี้

ผลของอัตราการเข้าพักในโรงแรม พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ อัตราการเข้าพักในโรงแรมมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในภาคการโรงแรม และภัตตาคาร ซึ่งจากสมการที่ 4 มีค่าเท่ากับ 321.45 หมายความว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนอัตราการเข้าพักในโรงแรมร้อยละ 1 จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 321.45 คน ในทิศทางตรงข้ามกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เนื่องมาจากอัตราการเข้าพักในโรงแรมเป็นตัวบ่งบอกถึงสถานะการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร เมื่ออัตราการเข้าพักในโรงแรมสูง การจ้างงานก็จะเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวลดต่ำลง แต่ในที่นี้อัตราการเข้าพักในโรงแรมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

จากสมการที่ 4 พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของจำนวนผู้มีงานทำ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ จำนวนผู้มีงานทำมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการ

ว่างงานในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 55.79 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำเปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 55.79 คน ในทิศทางตรงข้ามกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เนื่องจาก ในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น เพื่อตอบสนองอุปสงค์รวมของภาคอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น จะส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลง และผู้มีงานทำมีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงาน ในอุตสาหกรรมภาคการโรงแรม และภัตตาคาร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

สำหรับดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการโรงแรม และภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 454.13 หมายความว่า เมื่อดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 454.13 คน ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 50.43 ซึ่งตีความได้ว่า $BSI > 50$ แสดงว่าสถานะทางด้านธุรกิจดีขึ้น แต่ธุรกิจที่ดีขึ้นอาจไม่ได้เป็นธุรกิจที่อยู่ในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร เพราะว่ามีข้อจำกัดจากวิธีการสำรวจความเชื่อมั่นทางธุรกิจของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะรวบรวมข้อมูลจากบริษัทขนาดกลาง และขนาดใหญ่ที่มีทุนจดทะเบียน 200 ล้านบาทขึ้นไป โดยวิธีสุ่มตัวอย่างจากบริษัทต่าง ๆ ประมาณ 1,150 ตัวอย่างซึ่งส่วนใหญ่เป็นบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์และกระทรวงอุตสาหกรรม ตัวอย่างประกอบด้วย ผู้ผลิตทั้งในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ ครอบคลุมอุตสาหกรรม 9 หมวด ส่วนภาคบริการประกอบด้วย โรงแรมและภัตตาคาร โรงพยาบาลและอสังหาริมทรัพย์ แต่จากการสำรวจมีเพียง 400 บริษัทเท่านั้นที่ตอบแบบสอบถาม ดังนั้นดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจอาจไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าภาคการโรงแรมและภัตตาคารซึ่งเป็นตัวอย่างที่มีสัดส่วนน้อยมากจากการสำรวจ มีสถานะธุรกิจที่ดีขึ้น ซึ่งภาพรวมของธุรกิจภาคการโรงแรมและภัตตาคารอาจไม่ได้ดีขึ้นเท่าที่ควร จึงส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจจึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงาน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

จากผลของดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน มีความสัมพันธ์กับการว่างงานในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร ในทิศทางตรงข้ามกัน มีค่าเท่ากับ 1,825.57 หมายความว่า เมื่อดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้านเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 มีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 1,825.57 คน ในทิศทางตรงข้ามกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เนื่องจากดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้านใน

ระหว่างคาบเวลาการวิจัยตั้งแต่ พ.ศ. 2541 – 2548 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 99.84 เป็นการบ่งบอกถึงการที่ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น อาจบริโภคอาหารนอกบ้านมากขึ้น สถานประกอบการจึงมีแนวโน้มจ้างงานเพิ่มขึ้น เพื่อเตรียมพร้อมกับอุปสงค์รวมที่อาจเพิ่มขึ้น จึงส่งผลให้การว่างงานลดต่ำลง แต่ในการศึกษาครั้งนี้ดัชนีราคาผู้บริโภค หมวดอาหารบริโภคนอกบ้าน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานในภาคการโรงแรม และภัตตาคาร ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ผลของดัชนีการลงทุนภาคเอกชน พบว่าเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยดัชนีการลงทุนภาคเอกชนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการโรงแรม และภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 1,060.07 หมายความว่า เมื่อดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเปลี่ยนแปลงไป ร้อยละ 1 จะมีผลให้การว่างงานในภาคการโรงแรม และภัตตาคารเปลี่ยนแปลงไป 1,060.07 คน ในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจมีสาเหตุมาจากดัชนีการลงทุนภาคเอกชนจะบ่งบอกถึงสถานะการลงทุนของประเทศ 5 รายการ เครื่องซีด้น เครื่องมือเครื่องจักร 3 รายการ คือ มูลค่าสินค้าทุนนำเข้า มูลค่าการจำหน่ายเครื่องมือเครื่องจักร และปริมาณจำหน่ายรถยนต์เชิงพาณิชย์ในประเทศ เครื่องซีด้นการก่อสร้าง 2 รายการ คือ ปริมาณการจำหน่ายปูนซีเมนต์ในประเทศ และพื้นที่รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาล ดังนั้นเมื่อดัชนีการลงทุนภาคเอกชนเพิ่มขึ้น จะเกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้นในภาคอุตสาหกรรมการผลิต ภาคการก่อสร้าง และภาคการขนส่ง – ขยายปลีกฯ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้มีงานทำที่อยู่ในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนงานไปทำในภาคอุตสาหกรรมอื่นมากขึ้น หรืออาจเกิดจากภาวะการเติบโตของเศรษฐกิจในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร ขยายตัวช้ากว่าภาคอุตสาหกรรมอื่น เพราะการเติบโตของอุตสาหกรรมภาคการโรงแรมและภัตตาคารนี้ มักจะเกิดภายหลังการขยายตัวของอุตสาหกรรมภาคอื่น จึงทำให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมนี้ยังคงมีแนวโน้มสูงขึ้นได้ แต่ทั้งนี้ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานภาคโรงแรมและภัตตาคารที่ระดับนัยสำคัญร้อยละ 90

สำหรับจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี ในภาคการโรงแรมและภัตตาคาร พบว่า เครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ผู้มีงานทำช่วงอายุดังกล่าวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคโรงแรมและภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 166.27 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 166.27 คน ในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี เป็นแรงงานที่เริ่มเข้าสู่ตลาดแรงงานเนื่องจากอายุน้อย เป็นคนรุ่นใหม่ และจากการที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริม หรือพัฒนาระบบ

การศึกษา และการมีมหาวิทยาลัยเปิด ทำให้มีแรงงานกลุ่มดังกล่าวเพิ่มขึ้น และเป็นแรงงานที่มี การศึกษา ดังนั้นอาจเกิดปัญหาการว่างงานของคนรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาตามผลการสำรวจของ สำนักงานสถิติแห่งชาติเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับอายุกับการว่างงาน จึงส่งผลให้การว่างงาน ในภาคการ โรงแรมและภัตตาคารเพิ่มสูงขึ้น และผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 19 ปี มีนัยสำคัญ ทางสถิติในการอธิบายการว่างงานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

พิจารณาผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี ที่อยู่ในภาคการ โรงแรมและภัตตาคาร พบว่า เครื่องหมายน้ำส้มประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำที่มี อายุระหว่าง 30 – 49 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงานในภาคการ โรงแรมและ ภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 142.21 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 40 ปี เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลงไป 142.21 คน ในทิศทางเดียวกัน เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจเกิดจากการที่แรงงานกลุ่มดังกล่าวมีความพึงพอใจต่อ ค่าตอบแทน หรือที่เรียกว่าเป็นระดับค่าจ้างที่ยอมรับได้และไม่แตกต่างจากค่าจ้างที่คาดหวังแรงงาน จึงไม่มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนงาน จึงส่งผลให้การว่างงานในภาคอุตสาหกรรมนี้ไม่เพิ่มขึ้น แต่ผู้ มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงานที่ระดับความ เชื่อมั่นร้อยละ 90

สำหรับผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ในภาคการ โรงแรมและภัตตาคารพบว่า เครื่องหมายน้ำส้มประสิทธิ์ ไม่ตรงตามสมมติฐานทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ โดยผู้มีงานทำที่ สำเร็จการศึกษาระดับต้น มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงานในภาคการ โรงแรม และ ภัตตาคาร มีค่าเท่ากับ 131.83 หมายความว่า เมื่อจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับสูง เปลี่ยนแปลงไป 1 พันคน จะมีผลทำให้การว่างงานเปลี่ยนแปลง 131.83 คนในทิศทางตรงกันข้าม เมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อาจมีสาเหตุจากผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้นไม่มีพฤติกรรมการ เลือกลงงาน หรือค่าจ้างที่ยอมรับได้ไม่แตกต่างกับค่าจ้างที่คาดหวังจึงมีผลทำให้การว่างงานลด ต่ำลงและจำนวนผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการว่างงาน ภาคการ โรงแรมและภัตตาคารที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90